

razpoke v tleh je pihalo, a ker nismo imeli primerne opreme za širjenje, smo se morali zadovoljiti s tem, da akcijo preimenujemo iz »zadnje akcije v Romea« v »ne-zadnjo«.

Razopremili smo vseeno, saj smo se bali jeze ferajnovega gospodarja, a smo obljubili, da se spet vrnemo. Ko najdemo motivacijo.

*Ekipa po razopremljanju jame (Matija, Uroš in jaz)
(foto: Matija Perne).*

Videti je, da je ta prišla letos v obliki slike velikega dihalnika s fiksom na steni – Romeo nam zopet kaže, da je morda več kot le 78 m globoka jama z preozkimi meandri.

*Romeo pozimi. Je Romeo res globok le 78 m?
(foto: Špela Borko).*

Jaka Flis

RAZISKAVE SUROVKE V LETU 2017

V letošnji kratki seriji raziskav na kaninskem taboru nam je Surovka pripravila nemalo zagonetk. Začelo se je že s prvo opremljevalno akcijo, katere namen je bil opremiti vhodno brezno in prečke. Običajno smo vsa leta na dnu vhodnega brezna naleteli na bajne količine ledu, dolge ledene sveče in štrike z ledenim ovojem. Letos pa je bilo drugače. Ali je to sploh ista jama, sva se spraševala s Špelo, medtem ko sva razvijala štrike. Ledenih sveč nikjer, nivo ledu več kot meter nižje od preteklih let in pritrdišča nekje visoko, skoraj izven dosega rok.

Naslednji dan je šla z menoj v jamo Aja z namenom, da splezava še zadnjo polovico kamina malo nad končnim sifonom v jami. Spet sem pomislil, kako izredno zanimiva in raznolika je Surovka. Njeni ozki oltarji, snežno beli in vetrovni fosilci ter hecne oblike meandrov so me spomnile na čase, ko sem bil še tečajnik in sem se učil vrtanja, razbijanja in opremljanja.

Po kratki epizodi nostalgije sva dosegla dno in se lotila plezanja. Bila sva v kaminu, kjer naj bi se zrak dvigoval, tokrat pa je bilo preprih slutiti le z dobro mero domišljije. Napredoval sem urno in lahkono, saj mi je bila skala trdna, nadaljevanje pa v dosegu moje skromne luči. Polagoma sem ugotovil, da danes ne bom dosegel

nadaljevanja, ker se je pokazal še en ovinek, fiksov pa nisem imel dovolj. Vrnil sem se na trdna tla in Aja mi je ponudila toplo juhico, ki nama je dala moči za povratek iz jame.

Plezanja sva se spet lotila z Lojzetom čez dva dni. Na plezališču se je nabral že precejšen klopčič štrikov, tako da sva nekaj časa reševala vozle in podobne težave, preden sem se lotil plezanja. Tudi tokrat mi je šlo dobro in vrh sem kmalu dosegel. Pričakal me je pritočni meander, ki se nadaljuje neznano kam. Meander je humanih dimenzij, potrebno pa bi bilo preplezati še eno stopnjo, ki se pojavi kmalu za tem. Zadevo sem opremil in se spustil do Lojzeta, ki je imel tokrat na razpolago klobase. Z veseljem sem zagrizel v eno, potem pa še v vse štrike in ožine do izhoda.

Kam gre meander, predvsem pa – kam gre preprih? Na taboru sva naletela na začudene obraze, brez pravih idej. Treba se bo vrniti, ko bo preprih močnejši in mu bo lažje slediti, do takrat pa bo Surovka ostala mnogolična lepota s svojimi 406 metri globine.